

lidat, convertint-se també en un factor d'estabilitat política, la successió s'ha convertit en alguna cosa més que un tema purament hereditari. I encara no és clar qui serà el futur rei, o reina, de Tailàndia.

El rei Bhumibol té tres filles i un fill, del qual, a diferència del seu pare, reccelen molts tailandesos. La filla gran va casar-se amb un americà i va perdre l'exemplaritat que caracteritza els seus pares. L'únic fill, el príncep Maha Vajiralongkorn, de 35 anys, va ser nomenat l'hereu de la corona l'any 1972 quan tenia 20 anys i havia sigut casat amb una cosina, la qual va dei-

xar després per casar-se amb una actriu, amb la qual ha tingut sis fills. El príncep va cancel·lar una visita al Japó perquè el protocol d'aquell país, com d'altres, no li reconeixen oficialment la segona dona. La popularitat i l'estima dels tailandesos sembla que se centren en la segona filla, la princesa fadrina Sirindhorn, que acompanya arreu el seu pare i el retrat de la qual penja en quasi totes les agències de viatges, tendes, tavernes, oficines i cases particulars, resultat de la campanya institucional iniciada a les *vel·leitats* del seu germà. Però és dona, i això tampoc casa en la dinastia Chakri. □

LA SOLUCIÓ, EN MANS DE WASHINGTON-MOSCOU

Contradiccions àrabs al Golf

Els darrers dies del 87 es reunien els sis caps d'estat del Consell de Cooperació del Golf Pèrsic. Les contradiccions entre els països que el formen, dividits en beneficiaris i víctimes del conflicte irano-iraquià, ha tornat a demostrar que només el diàleg Washington-Moscou pot acabar amb una guerra massa llarga ja.

Antoni Reig

La guerra Iran-Iraq està repercutint amb intensitat a tota l'àrea del golf Pèrsic, sobretot, en els petits emirats àrabs de la riba sud, que s'han agrupat rere la potència protectora de l'Aràbia Saudita en el Consell de Cooperació del Golf (CCG).

Els sis caps d'estat d'aquest organisme regional van reunir-se de dissabte, dia 26 de desembre, a dimarts, dia 29

de desembre, a Riyad, per decidir de demanar al Consell de Seguretat de les Nacions Unides l'adopció de les mesures necessàries per tal d'aplicar ràpidament la seva resolució 598, que suposaria la fi de la guerra Iran-Iraq.

De fet, el Consell de Cooperació del Golf va néixer amb finalitats bàsicament de coordinació econòmica i comercial entre els petits i rics en petroli emirats àrabs del golf, sota la direcció tutelar de la potència regional que és l'Aràbia Saudita. Però la ràpida evo-

Una guerra que divideix els països del golf entre víctimes i beneficiaris

Dades bàsiques del Pèrsic

	Aràbia Saudita	Kuwait	Bahrain	Qatar
Població:	11 milions	1.700.000	350.000	300.000
Musulmans:	99% (xiïtes 15%)	95% (xiïtes 30%)	85% (xiïtes 65%)	88% (xiïtes 10%)
Producció petrolera:	230 milions de tones l'any	55 milions	2 milions	15 milions
Exèrcit de terra:	52.000 homes	12.000 homes	2.300 homes	5.000 homes
Avions de combat:	216, més cinc avions-radar AWACS	80	6	23
Forces navals:	4 fragates, 4 corbetes, 12 llanxes ràpides, 1 patruller, 45 guardacostes, 4 pescamines i 19 vaixells amfibis	8 llanxes ràpides, 50 patrulleres i 6 vaixells amfibis	4 llanxes ràpides, 22 patrulleres i 1 vaixell amfibi	3 llanxes ràpides, 49 patrulleres

lució dels esdeveniments a l'àrea, a causa del desenvolupament i la internacionalització de la guerra irano-iraquiana han obligat el CCG a adoptar una dimensió polític-militar.

Un dels seus membres, Kuwait, ha estat objecte de repetits atacs amb míssils iranians; un altre, l'Aràbia Saudita, s'ha vist enguany enfrontat en un greu conflicte (la matança de 275 pelegrins iranians a la Meca, el passat 31 de juliol) també amb l'Iran. Això obliga a tancar files i a pensar de traduir en fets les declaracions verbals d'ajut mutu enfront de l'amenaça exterior. La convergència d'interessos polítics i econòmics entre els règims monàrquics, amb característiques feudalitzants i una forta barreja entre problemes polítics i religiosos, obliga a avançar cap a una coordinació polític-militar.

Interessos contraposats

Ara bé, l'amenaça exterior iraniana és percebuda de molt diferent manera per uns i altres. Perquè, mentre uns (Kuwait i Aràbia Saudita) resulten clarament perjudicats, d'altres en són beneficiats, com és el cas dels Emirats Àrabs Units (EAU) i d'Oman. Aquests últims països s'han convertit en plataformes de venda de tota mena de productes al règim iranià, i són la porta oberta cap a la resta del món per un país immers en una *guerra santa* contra els infidels. I, és clar, els règims de tots dos països en surten guanyant. Per això, la resolució de la cimera del CCG ha quedat diluïda en una passada de pilota als altres, el Consell de Seguretat de l'ONU, perquè solventi el conflicte bèl·lic.

El rei saudita, el soldà d'Oman i els emirs de Kuwait, Qatar, Bahrain i Emirats Àrabs Units han trobat el punt mitjà de les seves contradiccions dema-

nant a les grans potències que imposin sancions a l'Iran, fins que aquest país accepti posar fi a la guerra. Però no han arribat a un acord defensiu comú, fet que pot interpretar-se com un fracàs per al rei saudita i l'emir kuwaitià, i com un èxit per al soldà omanès i l'emir dels EAU. Així, els països àrabs, que tenen les seves costes davant les iranianes, han bandejat una posició dura, d'enfrontament, per mantenir oberta la porta del diàleg amb Teheran.

Factors determinants

Una vegada més, queda clar que ni els països àrabs del golf, ni el món àrab en conjunt, ni tan sols les potències occidentals que mantenen importants flotes navals al Pèrsic, no tenen a les seves mans les claus de solució del conflicte irano-iraquí. Novament, la pilota està a mans del difícil consens entre les cinc grans potències del Consell de Seguretat de l'ONU (Estats Units, Unió Soviètica, Gran Bretanya, França i Xina) i, més específicament, a mans de les dues superpotències, és a dir, els EUA i l'URSS. Mentrestant, continua la *guerra dels petroliers* al golf i l'Iran prepara una grandiosa ofensiva terrestre destinada a enfonsar les defenses iraquianes i el règim de Bagdad.

Així, doncs, els elements bàsics del conflicte continuen estant en el diàleg Washington-Moscou, en el règim baassista de Bagdad, personificat pel president Saddam Hussein, i en la fràgil salut de l'indiscutible líder de l'Iran, Khomeini. L'evolució d'aquests factors determinarà l'evolució del conflicte, en gran manera. La cimera del CCG ha demostrat la impotència dels països àrabs més directament afectats per la guerra d'influir de manera determinant en el procés bèl·lic. □

Emirats Àrabs Units

1.600.000
70%
(xiïtes: 3%)
70 milions
40.000 homes

50
6 llanxes ràpides,
9 patrulleres

Oman

1.200.000
99%
(xiïtes 7%)
25 milions
16.500 homes

52
8 llanxes ràpides,
4 patrulleres i
7 vaixells amfibis

Iran

45 milions
97%
(xiïtes 90%)
100 milions
500.000 homes, més les milícies,
amb centenars de milers d'homes

50
3 destructors, 5 fragates,
2 corbetes, 8 llanxes ràpides,
2 pescamines, 8 vaixells amfibis,
1 submarí de butxaca i unes
60 llanxes ultraràpides

Iraq

16 milions
94%
(xiïtes 52%)
80 milions
640.000 homes

500
3 fragates, 6 corbetes,
24 llanxes ràpides,
26 patrulleres,
8 pescamines,
17 vaixells auxiliars